

ו י נ ג י י ט מ פ ק ד י

לנו, פעמים אין-ספור, לדבוק בתפקידנו, להוסיף ולהחזיק מעמד, או להמשיך בהתקפה, על אף דר"חי האבירות המרובות. תודות לגישה זו היינו, כמעט תמיד, המנצחים האמתיים, עקב כך שבסוף היום נשאר שדה-הקרב בידנו. הנה אומר: יכול יכולנו לאסוף את פצועינו, להעלות ע"י כך את רוחנו, ולהניח יסוד לנצחונות נוספים. כל אלה הם עניינים רציניים למדי. אך היה בו בוינגייט גם צד אחר — קונדסי. בעצם, כל אשר עשה, מלווה היה קורטוב של הומור שובב. מאוד היה נהנה ל"מתוח" אנשים ולעקוץ אנשים "מתנפחים", משנודמן לו.

לא האיר לו מזלו פנים לפני מסע-המלחמה האחרון — הוא חלה בטיפוס חודשים מספר קודם לכן. אכן, הגם שהיו כאלה שקיוו כי מכשול זה יעצרנו, לא כן היה במציאות. בכוח רצונו העז, שהיה מטפח בקרבתו, מהכרה, ע"י שהדיר עצמו מכל נוחות וע"י שהציב משימות-עשה בפני עצמו, התגבר על המחלה. ספק החלים וכבר הוא מריצנו שוב אל-תוך תרגיל-אימון קשה. החמצתי את סיכומי לפרשת האימון. אך סופר לי כי ממש חישמל את קהלי הקצינים, אשר רבים מהם טרם ראוהו וחשבו את סיפורינו עליו למוגזמים.

והנה, עתה לא היה בין החיים. היינו עדיין המומים מהתזעזוע. טרם יכולנו להבין את תוצאות האסון או להעריכו. היה זה כאילו בשעת טיסה שלוח ובלתי-מופרעת באוירון, נכנס לפתע הנוט ואומר: "הטייס מת משבץ הלב. אין אתנו טייס-משנה, ואין איש יודע מה לעשות". אפשר ומדוגמה זאת תבינו מקצת ממה שחשנו. כה רב היה אשר נמצא געול בתוכו. הוא נהג תמיד לעשות מעשה מסויים, כדי שיוכל אח"כ לעשות מעשה אחר לו נתכוון, כדי שיוכל לעשות מעשה אחר, כדי שתפתח לפניו אפשרות לעשות את המעשה הרביעי וכן-הלאה. הוא ציפה להודמניות ולפתח-אפשרויות, ואת מבצענו לא הועיד להיות מטרה בפני עצמה, כי-אם אמצעי בדרך למטרה — כפי שמוכיחה "תחזית המאורעות" שלו שכבר צוטטה לעיל. הוא היה אמן שעסק במעשי-מלחמה.

משפגשת בוינגייט — חדל הצורך להאבק למען רעיונותיו. הוא אשר לחם את מלחמתם ואילו אני צעדתי בעקבותיו. כל רעיון שצץ בי, יכולתי בבטחה להפקירו בידיו, בידע-ידוע שהוא יישקל וייבדק — ושלאתר זאת תקודש מלחמה למענו, אם יהיה צורך בכך. מן הכפופים לו העלה וינגייט מיטב הצפון בהם.

היה בוחן-ומנסה תיאוריות, ומשלחן מאחרי גוו. לרצון היה לו כי יאמר לו איש, שהנה סבור הנו כי הכיוון שנקט וינגייט במעשה-האימון שלו — מוטעה הנו. מחבב היה רוח-ביקורת אמיתית כי תשרור בין קציניו.

גופו לא היה גוף-אתלט. בעצם, חלוש היה גוף זה, אך הוא חישלו, כשם שחישל את כוח-רצונו ואת נטיות-נפשו, בהיותו סבור כי נכון לו יעוד וכי יהיה עליו להכין את עצמו לקראתו.

וינגייט התמיד לקשת עצמו, והעביד את עצמו ואת מטהו קשה, כיון שידע כי הכרח הוא להיות קשוחים, רוחנית וגופנית כאחד, כשרצונכם להכות אויב כזה בשטח-ארץ מעין אלה, הג'ונגל.

יש והאשימהו במיעוט יחס אנושי הם. היו בו יחס-אנוש וחביבה אמיתיים לחיילים הבריטיים, לחיילי-הגורקה ולכל החיילים האחרים שבפיקודו. אך ידוע ידע שהשתתפות-אמת בגורל בני-אדם אין פירושה להשתתות ולטפל באדם גוסס — כשעקב כך תאבד את השליטה בקרב ותגרום למותם של רבים. יודע היה שחובתו הראשונה כלפי אנשיו היא — להשיג כי יהיו מאומנים היטב מבעוד-מועד. ברי היה לו שהבטחון בנצחון הוא הגדול בדורונות שאפשר לתתו לחייל.

אמת, שלוינגייט היה בטחון כה רב ברעיונותיו הוא, עד שתמיד נכון היה, להלכה, להקריב את היחיד למען טובת הכלל. תפיסה "סטלינאית" זו רוככה על-ידי יחסו-האנושי הטבעי לאדם וע"י דמיונו החי. בבוא העת לנהוג הלכה למעשה. אכן, אנו, שהאמנו בו, מצאנו מקור-כוח בתיאוריה זו — והיא שעזרה